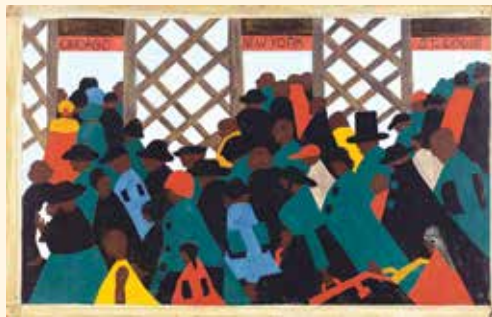

HARRY SPYER, JVSIMBEL McCLURE, GALEN GIMBERG, PHOENIX WALKER, AND HELEN HOPKIN AT A PERFORMANCE OF THE TRIPLES FOR A HUMANISM-IN-GOLDENSTATE THEATRE, SAN FRANCISCO, CALIF. 1968

بیننده را محو می‌کرد و حس تجربه مشترک را تقویت می‌نمود. یکی از نمایش‌های پیشامدی قابل توجه «Human Be-In» بود که در سال ۱۹۶۷ در پارک گلدن گیت سانفرانسیسکو برگزار شد. این رویداد هنرمندان، موسیقی‌دانان و کنشگران را در جشنواره‌ای از ارزش‌های ضد فرهنگی گرد هم آورد که از صلح، عشق و تغییرات اجتماعی پشتیبانی می‌نمود. این نمایش شامل اجراهای زنده، شعرخوانی، و هنر تعاملی می‌شد.

نمایش‌های پیشامدی (Happenings) رویدادهای هنری مشارکتی و فراگیری هستند که مرزهای بین هنر، اجرا و زندگی روزمره را محو می‌نمایند. در جنبش هیپی، این نمایش‌ها با درگیر کردن مستقیم مخاطب در فرایند خلاقیت در پی به چالش کشیدن مفاهیم سنتی هنر بودند و غالباً عناصر اعتراض، تفسیر اجتماعی و کاوش معنوی را در خود جا می‌دادند. این هنر مشارکت مخاطبان را برمی‌انگیخت، مرز بین اجراکننده و

تصویر راست، پنل شماره ۱
و تصویر چپ، پنل شماره ۳
از مجموعه مهاجرت جیکوب لورنس

۳. جنبش حقوق مدنی سیاه‌پوستان (آمریکا، ۱۹۵۵-۱۹۶۸)

نقاشی‌های جیکوب لورنس، هنرمند مشهور آفریقایی-آمریکایی، ارتباط قابل توجهی با جنبش حقوق مدنی داشت. نقاشی‌های او مبارزه‌ها، تاب‌آوری‌ها و آرزوهای آمریکایی‌های آفریقایی تبار را به روشنی تصویر می‌کرد و روایت‌های بصری قدرتمندی ارائه می‌نمود که نابرابری نژادی را به چالش می‌کشید و در طلب عدالت اجتماعی بود. یکی از مجموعه‌های قابل توجه لورنس، با عنوان «مجموعه مهاجرت» (۱۹۴۰-۱۹۴۱)، حرکت گسترده آمریکایی‌های آفریقایی تبار را از مناطق روستایی جنوب به نواحی شهری شمال در قرن بیستم به تصویر می‌کشد. لورنس با این مجموعه متشکل از ۶۰ پنل تجربه‌ها و چالش‌های پیش روی این افراد را به تصویر کشید که به دنبال فرصت‌های بهتر و فرار از نژادپرستی و تبعیض سیستماتیک بودند. این مجموعه به یک اثر مهم فرهنگی و تاریخی تبدیل شد و شاهدی بصری برای مبارزات جنبش حقوق مدنی بود.

موسیقی جنبش حقوق مدنی سیاه‌پوستان به عنوان ابزار قدرتمندی برای ارتباط، وحدت و الهام‌بخشی عمل کرد. موسیقی این جنبش ژانرهای مختلفی از جمله گاسپل، فولک، بلوز و سول را در برمی‌گرفت که هر کدام پیام و هدف منحصر به فرد خود را داشت. موسیقی گاسپل عمیقاً در سنت‌های دینی آفریقایی-آمریکایی ریشه داشت. موسیقی فولک نقشی حیاتی در این جنبش ایفا کرد و هنرمندانی مانند پیت سیگر، چون با زو باب دیلن از موسیقی خود به عنوان ابزاری برای اعتراض و تفسیر اجتماعی استفاده کردند. هنرمندانی مانند بی کینگ، مادی واترز و نینا سیمون موسیقی بلوز را برای انتقال واقعیت‌های نژادپرستی و ظلم به کار گرفتند. موسیقی سول در جریان جنبش به عنوان تلفیقی از گاسپل، ریتم اند بلوز و پاپ ظهور کرد. هنرمندانی مانند سام کوک، آرتا فرانکلین و ماروین گی روح اعتراض و توانمندسازی را با ترانه‌هایی مانند «یه تغییری داره میاد» و «احترام» و «چه خبره؟» به منصه ظهور رساندند.

گروه خوانندگان آزادی